

FÜLÖP METROPOLITA

Föltámadt Krisztus!

Föltámadt Krisztus!

Föltámadt Krisztus!

Nem hallom a választ! – gyermekeknek szoktam így többször is megismételni, ha úgy érzem, a válasz haloványka, nem igazán meggyőző, s azt lehet gyanítani, hogy aki mondja, annak még nem teljesen járja át a szívét ez a megrendíthetetlen igazság.

Most azonban más a helyzet. Most azért nem hallom a választ, mert távol vagyunk egymástól. Legalábbis fizikai értelemben. És ez az evangelizáló – vagyis örömet hirdető – papot (püspököt) is elbizonytalanítja kissé. Nincs válasz? Nincs, aki válaszoljon? Nincs, aki higgyen ennek igazságában? A föltámadásban?

Testvéreim, akkor vajon föl fog-e támadni nekünk Krisztus? Fogom-e tudni a választ, hogy valóban föltámadt? Át tudom-e majd adni azt az évről évre sugárzó örömet, amely minden húsvétkor eltölti a szívünket, amikor először hangzik föl a Föltámadt Krisztus? Nagy kérdések ezek, Testvéreim, s nem biztos, hogy tudjuk rá a választ. Így még nem éltük meg a húsvétot, mint az idén, 2020-ban. Olyan helyzet elé állít minket az ideai húsvét, amit még nem ismerünk, sem apáink, sem nagyapáink nem tudnak tanácsot adni, nem tudnak beszélni erről nekünk. Mi vár ránk húsvétkor? És mi vár ránk húsvét után?

Ott fog ránk nézni szomorkodva a pászkakosárban elhelyezett sok, jól ismert finomság, melyek íze már szinte a szánkban van? Vajon ízetlenné válik majd a húsvéti lakoma a templomi pászkaszentelés nélkül? De ne is csak ezeket a járulékos dolgokat nézzük! Sokan a leglényegesebből is lemaradtak: vannak, nem kevesen, akik idén még az Eucharisziában sem részesülhettek, netán a szentségi feloldozásban sem! Hogy lehet így ünnepelni? Hogy lehet így kifejezni, megélni a Krisztushoz tartozásunkat, aki meghalt értünk, és föltámadt értünk, akivel mi is meghalunk, hogy vele együtt mi is föltámadhassunk?

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Akik fizikailag távol vagytok, de lélekben továbbra is közel, akik együtt szenvedjük ennek az együttlétnek a hiányát, Testvéreim, hogyan válaszolunk ma Krisztus föltámadására? Rendkívül fontos kérdés ez, a hitünk, az életünk múlik rajta. Vágyakozó fájdalommal megélni ennek hiányát mindnyájunk közös szomorúsága. Amennyire hiányzik a híveknek a templom, annyira hiányzik a papnak a hívek közös éneke, közös felelete az üres templomban. Mindnyájan szomorúan szenvedjük meg ezt a hiányt.

De vajon szabad-e szomorkodni ezen a napon? Amikor a zsoltáros több ezer évvel ezelőtről kiáltja nekünk: „Ez a nap, melyet az Úr szerzett, örvendezzünk és vigadjunk azon!” Vajon fölismerjük-e, hogy Krisztus most is örövendező erőt küld nekünk?

Vajon rá tudjuk-e felelni az idén is, hogy valóban föltámadt? Ha húsvét éjszakáján a gyertyás körmenet végén nem hallhatjuk meg a templomajtóban elhangzó evangéliumot, mely az asszonyok döbbenetét meséli el az üres sírnál, ha nem lehetünk ott, amikor a bezárt templomajtó az erőteljes zörgetésre megnyílik, ha nem léphetünk be a fényárban úszó templomba, végelethetetlenül énekelve, akkor,

Szeretett Testvéreim! Olyan kérdések ezek, amelyekkel eddig nem szembesültünk. Mindig arra biztattuk a kedves híveket, hogy jöjjenek el minél többen a templomba, hogy együtt üljük meg a szent föltámadás ünnepét. Hiszen összegyülekezésünk is része az ünnepnek, a számtalan torokból szálló énekek minden jelenlévő lelkét fölemelik, s ebben az emelkedettségben telhetett el mindig a húsvéti ünneplésünk. Mondhatni, ebből éltünk egy éven át, egészen a következő nagyböjtig, húsvétig. Mi lesz most? Vajon kimarad mindez? Vajon húsvét nélküli esztendő áll előttünk?

Drága, velem együtt a hiánytól szenvedő Testvéreim! A válasz egyértelmű: Nem marad el a föltámadás! Nem marad el a húsvét! Nem marad el az erő, nem marad el az újjászületés! Hogy nehezebb lesz mindezt megélni, kétségtelen. Más lesz, mint eddig, de nem kevésbé erőteljes, nem kevésbé erőt adó. A nehézsége az lesz, hogy nem kapunk természetes támaszokat mindennek megéléséhez, vagy legalábbis jóval kevesebbet. De a föltámadás ünnepe nem a húsvéti körmenet, nem a Föltámadt Krisztus éneklése, nem a pászkaszentelés, de még csak nem is a szentgyónásban, szentáldozásban való részesülés! Ezek mind fontos – eddig azt hittük, elengedhetetlen – részei a föltámadási ünneplésünknek. Most azonban – Isten akaratából – mindez másként alakul. Am épp e különleges helyzet világít rá a lényegre. Az Isten akkor is végbeviszi művét, ha mi nem figyelünk rá. Akkor is szeret, ha mi ezzel nem törődünk. Akkor is megbocsát, ha mi ezt nem vesszük komolyan. A föltámadásban azokat is részesíti, akik egyáltalán nem hisznek. Csak számukra a végtelen isteni ajándék meddő marad. Krisztus ma is megajándékoz bennünket föltámadásával. Még ha egészen szűk körben énekelgethetjük is a jól megszokott énekeinket, vagy akár egymagunkban, reszkető hangon egyszer sem tudjuk elénekelni a Föltámadt Krisztust, ő akkor is föltámad.

Ennek érdekében most lelkünk legmélyére kell tekintenünk. Most az imádságban minden eddiginél nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk, hogy ezt a rejtett ünnepet érzékeljük, fölfogjuk, megértsük. Krisztus nélkülüm is föltámad, de ne hagyjam, hogy nélkülüm támadjon föl! Sokkal szorosabbá válik a kapcsolatunk azokkal, akikkel egy háztartásban élünk. Sokkal többet adhatunk, kell adnunk, hogy egymásnak átható ünnepet szerezzünk. Barka- és pászkaszentelés nélkül, a körmenet és a Föltámadt Krisztus éneklésének elhagyásával talán részesülhetünk a föltámadásban, de imádság nélkül nem! Hihetetlen mértékben fölértékelődik az egyéni imaéletünk. Minden eddiginél nagyobb szerepet kap, hogy én hogyan szólítom meg a Föltámadottat. Megnö az egyéni felelősségünk abban, hogy milyen a lelkünk állapota, hogy mit tesz azért, hogy a hitem most is növekedjék. Minden föltámadási ünnep hitnövekedés. Most is, csak ebben az idén magamra maradtam. Magamra meg az Úrra. Ketten vagyunk: a Föltámadott és én. Most nekem magamnak kell fölkeresnem és megtalálnom a Föltámadottat. Most valóságosabban szembesülök azzal, jobban, mint valaha, hogy mit jelent az én életemben az elhengerített kő, az üres sír. Most rajtam múlik, a magam erőfeszítéseim, hogy találkozom-e a Föltámadottal. Az imaéletemtől függ, hogy húsvét átalakítja-e az életem. Máskor a templom, a szentségek, az énekek, az ünneplő társak mind segítenek nekem, hogy átélhessem ezt az átalakulást. De nem ezek hozzák meg, nem ezekkel azonos. Mindezek nélkül is föltámadhatok. A föltámadt Krisztus egy-maga is elég hatalmas ahhoz, hogy ha semmi nem is látszik, ha semmi el nem hangzik, ha semmit nem is teszünk érte, akkor is föltámadhatok. Csak én is akarjam!

Föltámadt Krisztusom! Akit nem látok és nem hallok, akit nem tudok megénekelni, akit nem tudok átölelni, akit most nem tudok megcsókolni, szerető Istenem, mégis jöjj el hozzám! Támassz föl engem holtomból, ragaszkodásaimból, kicsinyességeimből. Te mindent megtehetsz. Most, e húsvét nélküli húsvétunkban Te legyél az ünnep, Te legyél az erő, Te legyél a föltámadás, Te, aki azt mondtad: Én vagyok a föltámadás és az élet.

Szeretett Testvéreim! Ebben most is hiszünk, ez most is megadatik nekünk. Úgy emlékezzünk majd vissza az idei húsvétra, mint a legerőteljesebb ünnepünkre, amely nem odakint, a külsőségekben, hanem idebent – nem csupán a szobánkban, de –, szívünk legmélyén játszódott le. Most lehet lelkibb az ünnepünk, mélyebb, bensőbb, személyesebb, mint valaha. Ez az idej, felejthetetlen húsvét formáljon át minket végérvényesen a föltámadás fiaivá! A nem látott, nem hallott, nem tapasztalt ünnep alakítson át minket a föltámadás hírnökeivé. Ha alig hangzik is el, ha nem is jut a fülünkbe, hogy föltámadt Krisztus!, az arra életünkkel adott válasz annál határozottabb, annál meggyőzőbb legyen:

Valóban föltámadt!